

Arrest

nr. 278 034 van 28 september 2022
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SADEK
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HACKERT, die *loco* advocaat A. SCHMITT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2021 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Finse dochter.

Op 6 mei 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9 11.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt voor de 3de keer gezinshereniging aan met zijn dochter. K.R., E. [...] van Finse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis §2. 4° van de wet van 15.12 1980

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 12 1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (. . .)' Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine'

Betrokkene vroeg reeds gezinshereniging aan op 05.08 2020 en op 4 03.2021 dewelke werden geweigerd wegens onvoldoende bewijzen ten laste op 21 01 2021 en op 19 08 2021. Betrokkene heeft geen beroep ingediend bij de RVV

Ter staving van het ten laste zijn vanuit het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

- Bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon. M.F.B.

-Bewijs geen onroerend goed van het registratiekantoor te Lima (Peru), dat betrokkene geen inschrijving of onroerend goed heeft dd 22 06 2020 en 23 09 2021

-attest van het kadaster, register van gebouwen en gronden, bewijs geen eigendom dd 4.02.2021 waaruit blijkt dat er geen eigendomstitels zijn op naam van betrokkene

*- verklaring op eer door de nicht van betrokkene Echter een verklaring op eer kan niet nagegaan worden op zijn feitelijke en waarachtigheid Deze kan dus niet in overweging genomen worden
attest van het OCMW te Antwerpen dd 16.12.2021 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen*

- medische attesten dd 2 12.2022 waaruit blijkt dat betrokkene nood heeft aan familiale ondersteuning. Echter deze documenten bewijzen niet dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Deze documenten tonen enkel aan dat betrokkene een medische aandoening heeft Het staat betrokkene vrij een andere procedure in België op te starten waarbij de medische aangelegenheid van betrokkene kan worden onderzocht

- Geldovermakingen in het verleden van referentiepersoon en/of haar echtgenoot naar betrokkene;

- 2016: 11.03.2016 28.04.2016, 30.05.2016, 3 06.2016, 29.06.2016, 14.07.2016, 29.07.2016

- 2017: 30.01.2017, 27.02.2017, 28 04 2017, 30.05.2017, 29.06.2017 28 07 2017, 2.10.2017

- 2019: 11 04.2019, 24.06.2019, 25.11.2019

- Geldovermaking van referentiepersoon aan C., K.D. in 2019

- attest van de republiek Panama dd 18 01.2016 waaruit zou moeten blijken dat de zoon van betrokkene in Panama woont.

- attest van het Nationaal register voor identificatie en burgerlijke stand, waaruit blijkt dat betrokkene sedert 2.08.2019 is gescheiden Deze echtscheidingsprocedure zou een impact hebben gehad op de financiële en patrimoniale situatie van betrokkene. Hij zou hierdoor onteigend zijn.

- Bewijzen dat betrokkene in Lima pensioengerechtigd is en een pensioen ontvangt van ongeveer 885 USD dollar en dat dit een relatief laag pensioen zou zijn, gezien het leven in Lima duurder zou zijn dan ergens anders in Peru en dat het loon van een verpleegster, dokter en professor op jaarbasis respectievelijk 24295, 13843 en 58486 USD per jaar zou zijn. In ieder geval is het geen verplichting voor betrokkene om te blijven wonen in Lima en kan hij verhuizen naar een minder dure regio buiten Lima. Dat betrokkene minder inkomen heeft dan een verpleegster, professor en arts is niet abnormaal. Ook in België verdient een arts en professor veel meer dan andere beroepscategorieën. Dit zijn dus geen aanvaardbare redenen om betrokkene als onvermogen in Peru te beschouwen.

- Brief advocaat dd. 30/12/2021 met toelichting van de situatie van betrokkene

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/ laatste land van verblijf financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft van in het land van herkomst, dit is onvoldoende aangetoond. Betrokkene legt een bewijs voor dat hij geen onroerende goederen bezit, maar dit document dateert van 22.06.2020, 4.02.2021 en 23.09.2021. Lang nadat betrokkene naar België is gekomen (op 24.12.2019 volgens de paspoortstempels en eigen aankomstverklaring) Dit maakt het document irrelevant om betrokkenes onvermogen van in het land van herkomst aan te tonen. Aangaande de financiële onvermogenheid legt betrokkene bij deze aanvraag niks voor. Echter, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in Lima een pensioen ontvangt.

Er worden wel vele geldovermakingen voorgelegd vanwege referentiepersoon aan betrokkene, maar die dateren voornamelijk van in 2016-2017. Er wordt niets voorgelegd van geldovermakingen in 2018. Vervolgens worden er slechts drie beperkte geldovermakingen voorgelegd in 2019. De volgende geldovermaking van 779 euro is op 25 november, net voor betrokkenes reis naar België. Wegens het ontbreken van regelmatige geldoverschrijvingen in 2018 en 2019 kan niet worden aangenomen dat deze geldsom van 779 euro diende voor meneer om in zijn levensonderhoud te voorzien, maar eerder om zijn reis naar België te bekostigen. Door het feit dat er geen geld werd overgemaakt in 2018 en amper in 2019, in combinatie met de bewijzen dat betrokkene zelf wel degelijk een pensioen ontvangt, kan er niet toe besloten worden dat betrokkene effectief afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 05.08.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, met op deze in het land van herkomst. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond in het verleden, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2. 4° van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ 1. Violation de l'obligation de motivation et du principe de bonne administration : violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et du principe de bonne administration, plus particulièrement du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.

2. Violation de l'article 40bis, § 2, 4° de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

3. Violation de l'article 42 alinéa 1er de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

4. Violation des articles 8 et 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme

VIII. DISCUSSION

1. Obligation de motivation et du principe de bonne administration : violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et du principe de bonne administration, plus particulièrement du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.

1.1. Quant à l'argumentation de l'Office des étrangers sur les transferts de fonds/virements intervenus en 2016, 2017 et 2019 et prise en charge en nature/et remises de fonds, lors de ses venues en Belgique

Il ressort de la demande de regroupement familial du requérant (voir pièce 3) et des pièces jointes à cette demande (qui se trouvent dans le dossier administratif du requérant), que des nombreux transferts de fonds et virements bancaires sont intervenus en sa faveur, ainsi :

■ *En 2016 : il a perçu une somme totale de 6.662,71 €*

■ *En 2017 : il a perçu une somme totale de 3.069,65 €*

En 2017 : il est venu en Belgique rendre visite à sa fille où il a été pris en charge par cette dernière et son beau-fils ; à cette occasion, il a également reçu de l'argent en espèces (voir pièce 4) ;

■ *En 2018 : le requérant a passé 90 jours en Belgique où il a été pris en charge par sa fille et son beau-fils ; à cette occasion, il a également reçu de l'argent en espèces ;*

■ *En 2019 : le requérant a reçu une somme de 1.279,56 € et une somme de 257,98 € au nom de sa soeur pour ses visites médicales ;*

■ *Depuis décembre 2019 : le requérant se trouve en Belgique et est pris en charge par sa fille et son beau-fils ;*

Il y a bien une continuité dans la prise en charge du requérant entre 2016 et 2019, soit durant une période de 4 ans jusqu'à son arrivée en Belgique ;

Notons également que le requérant a été capable de prouver avoir perçu une somme totale de 11.011,92 € entre 2016 et 2019 (transferts de fonds/transferts bancaires) ;

Il ressort également du dossier administratif qu'il est venu en Belgique dans le cadre d'un visa court séjour ; ainsi, il est venu en 2017 (voir attestation de prise en charge - annexe 3bis - pièce 4 : ce document se trouve dans le dossier administratif) ;

En 2018, année durant laquelle l'Office des étrangers estime qu'il n'y a eu aucune aide financière ou matérielle de sa fille, le requérant est pourtant venu 90 jours en Belgique où il a été pris en charge en nature ; à cette occasion, il a également reçu de l'argent en espèces ;

En outre, il a reçu une importante somme de 11.011,92 € entre 2016 et 2019, qu'il a évidemment conservé pour faire face à ses besoins essentiels au jour le jour ;

Entre 2016 et 2017, il a reçu une somme totale 9.732,36 € ; à cela, il faut ajouter les prises en charge en nature lors de ses venues en Belgique en 2017 et 2018 et ce qu'il a reçu en mains propres à ces occasions ;

Les sommes importantes que le requérant a perçues, démontrées par des transferts de fonds et bancaires, ont été conservées par ce dernier et utilisées sur une longue durée ;

L'Office des étrangers semble supposer qu'en 2016, le requérant a dépensé tout ce qu'il a reçu de sa fille (soit une somme de 6.662,71 €) ; le même raisonnement est tenu pour 2017, de sorte qu'à en suivre la thèse de l'Office des étrangers, chaque année les compteurs sont remis à zéro, supposant que le requérant n'a rien conservé de ce qu'il a reçu précédemment ; cette interprétation littérale des faits constitue une erreur manifeste d'appréciation par l'Office des étrangers des éléments du dossier ;

En d'autres termes, même s'il ne prouve pas avoir reçu des transferts de fonds ou bancaires en 2018 ou qu'ils étaient limités en 2019, cela ne signifie pas que le requérant n'a pas effectivement bénéficié d'une aide financière et matérielle de sa fille et de son beau-fils ;

D'autre part, le requérant a voyagé en Belgique en 2017 et 2018 dans le cadre de courts séjours ;

A l'époque où les ressortissants péruviens n'étaient pas exemptés de visa pour un court séjour, le beau-fils du requérant avait complété une annexe 3 bis (voir pièce 4) ; ce qui démontre que le requérant ne disposait déjà pas des ressources suffisantes pour la durée de son séjour ;

Force est de constater, que l'Office des étrangers n'a pas tenu compte de tous ces éléments et que dans sa décision litigieuse, l'Office n'évoque même pas les courts séjours du requérant en Belgique alors que cette situation est précisée dans la demande de regroupement familial (voir pièce 3) ;

L'Office des étrangers n'a pas apprécié les faits de façon globale, mais s'est contenté de limiter son analyse aux transferts de fonds/bancaires, année par année, pour constater qu'en 2018, il n'y avait pas eu de transfert alors qu'à cette date le requérant avait déjà perçu une somme totale de 9.732,36 € et qu'il était venu en 2017 en Belgique dans le cadre d'un court séjour ; l'Office ajoute qu'en 2019, les transferts étaient limités et que par conséquent, sa pension de retraite devait suffire à combler ses besoins essentiels ; Le fait de ne pas considérer les éléments du dossier dans leur globalité et de faire l'impasse sur certains éléments invoqués par le requérant, éléments que l'Office des étrangers ne reprend même pas dans sa décision litigieuse, donnent le sentiment que tous les éléments de preuve apportés sont systématiquement rejetés au lieu d'être appréciés dans leur globalité.

Ce sentiment est d'autant plus présent que pour le dernier transfert d'argent, l'Office des étrangers se livre à une supposition : « la somme de 779 € versée le 25 novembre 2019 a certainement dû payer le voyage du requérant » ;

Cette considération subjective n'a pourtant pas lieu d'être dans un raisonnement qui se doit de rester factuel, juridique et objectif ;

En plus d'être subjective, cette remarque est fausse car le voyage a été réservé en ligne et payé par carte de crédit par la fille du requérant ;

1.2. Quant à l'argumentation de l'Office des étrangers concernant les autres documents et informations communiqués par le requérant

1.2.1. Condition médicale et isolement du requérant au Pérou

Dans sa demande, le requérant a présenté sa situation médicale et familiale au Pérou : .

a) Concernant sa condition médicale :

Dans sa demande de regroupement familial, le requérant a exposé ce qui suit :

(...)

b) Concernant l'isolement du requérant dans son pays d'origine

Le requérant a démontré par des pièces probantes que ses trois enfants vivent à l'étranger et que par conséquent, ils ne peuvent pas subvenir à ses besoins essentiels au jour le jour :

Ainsi :

- Sa fille, Madame E.K.R., vit en Belgique et est détentrice d'une carte E ;
- Sa fille, Madame B.K.R., vit en Belgique et est titulaire d'une carte A ;
- Son fils, Monsieur A.K.R., vit au Panama et est titulaire d'un titre de séjour permanent panaméen ;
- Le requérant est divorcé et ne peut donc pas compter sur le soutien financier et matériel de son ex-épouse Concernant cette situation familiale qui a été prouvée par des pièces probantes, l'Office des étrangers ne dit rien à ce sujet...

Par contre, l'Office des étrangers s'empresse de viser une attestation de la nièce du requérant qui ne fait rien d'autre que confirmer cette situation, pour estimer qu'il ne sera 10 pas tenu compte de ce document étant donné qu'on ne peut en vérifier la véracité ;

Alors que la nièce du requérant confirme bien que les trois enfants du requérant vivent à l'étranger, tout en apportant des informations supplémentaires sur la situation de ce dernier au Pérou et sur l'incapacité de cette dernière à prendre en charge son oncle ;

Là encore, on a sentiment, que l'Office des étrangers cherche systématiquement à discréditer toutes les preuves déposées par le requérant et que rien ne sera jamais suffisant ;

Alors que sa condition médicale nécessite des frais supplémentaires qui ne peuvent pas être pris en charge par ce dernier, ni par sa nièce au Pérou qui doit déjà prendre en charge les frais de la maison de repos où séjourne sa mère ;

Le requérant est donc isolé au Pérou avec des faibles ressources financières et une condition médicale qui nécessite un suivi rigoureux ; ce qui engendre également des frais supplémentaires ;

C'est donc à tort que l'Office des étrangers estime que les documents médicaux ne sont pas pertinents pour sa demande car ils prouvent uniquement qu'il a un problème de santé alors que le requérant établit que le coût des soins de santé au Pérou sont conséquents ;

Tout comme pour le point précédent, l'Office des étrangers se livre à une interprétation littérale de chaque document sans les mettre en lien de sorte à avoir une vision globale de la situation du requérant ;

Ce faisant, l'Office des étrangers commet une erreur manifeste d'appréciation ;

1.2.2. Quant à l'argumentation de l'Office des étrangers sur la pension de retraite du requérant et sur le fait qu'il n'est pas propriétaire immobilier

a) Concernant la pension de retraite du requérant de +/- 880 \$ par mois

Le requérant exposait dans sa demande de regroupement familial ce qui suit :

(...)

L'Office des étrangers estime à ce sujet que le requérant, qui est âgé de plus de 73 ans, qui est aveugle de l'œil droit et affecté d'un glaucome à l'œil gauche, qui est né et a vécu toute sa vie à Lima, ville dans

laquelle, il se trouve déjà isolé, n'a qu'à organiser son déménagement dans une région moins onéreuse du Pérou...

Il s'agit d'une considération subjective, puisque que l'article 40bis § 2, 4° n'impose pas à l'étranger de se loger dans une région moins onéreuse ;

Ce faisant, l'Office des étrangers ajoute une condition à la loi et viole le prescrit de l'article précité ;

A en suivre le raisonnement de l'Office des étrangers, le requérant devrait se déplacer vers une région moins onéreuse du Pérou, où l'on peut supposer des conditions de vie et sanitaire plus difficiles encore, au lieu de rejoindre sa fille, ressortissante européenne, qui vit confortablement en Belgique ;

Cette objection de l'Office des étrangers n'est pas tenable car à en suivre cette théorie, il est impossible de savoir à partir de quel moment l'ascendant du ressortissant européen peut se considérer comme étant « à charge » au sens de l'article 40bis § 2, 4° : est-ce après avoir déménagé dans une région moins onéreuse ou une région plus modeste où les conditions de sécurité ne sont pas forcément présentes... ?

La loi n'impose pas un déménagement ; en effet, concernant la notion d'être à charge, la jurisprudence du CCE est bien établie à ce sujet : (...)

(...)

D'autre part, lorsque le requérant cite à titre d'exemple, le salaire moyen à Lima, ce n'est pas pour démontrer que certaines catégories de professionnels gagnent mieux leur vie que d'autres mais pour démontrer le niveau de vie à Lima et que face à ce niveau de vie, la pension de retraite du requérant de 880 \$ par mois, ne lui permet pas de rencontrer ses besoins essentiels ;

Le raisonnement de l'Office des étrangers à cet égard constitue une interprétation littérale des informations et pièces qui lui sont soumises ;

En revanche, lorsque le requérant indique que le coût moyen d'une location d'un appartement à Lima est de 903 \$ par mois et que sa pension ne lui permet même pas de se loger, l'Office des étrangers reste muet à ce sujet ;

b) Concernant l'argumentation de l'Office des étrangers sur le fait que le requérant n'est pas propriétaire immobilier

Dans sa demande de regroupement familial, le requérant produit des certificats datés de juin 2020, février 2021 et septembre 2021 démontrant qu'il n'est pas propriétaire immobilier ;

L'Office des étrangers rejette ces documents estimant qu'ils sont postérieurs à son arrivée en Belgique ;

Or, la date de ces certificats est la date de leur émission ; il est impossible d'obtenir de l'administration des certificats datés d'avant leur émission (sans quoi ces documents seraient antidatés...) ;

Le requérant démontre donc qu'il n'est pas propriétaire immobilier dans son pays de provenance ; exiger plus de l'étranger, lorsque celui-ci peut prouver sa situation de dépendance par toutes voies de droit, est déraisonnable ;

La jurisprudence précitée n'exige pas que tous les documents soient antérieurs à la venue de l'étrangers ou qu'il doit nécessairement s'agir de documents officiels, la situation de dépendance peut être prouvée par toutes voies de droit pour autant qu'elle concerne la situation dans le pays de provenance et que cette situation de dépendance préexiste à l'introduction de la demande ;

1.2.3. Quant à l'argumentation de l'Office des étrangers sur les autres documents produits par le requérant pour prouver son état de dépendance Quant aux autres documents déposés par le requérant, l'Office des étrangers les rejette, estimant que ceux-ci ne viennent pas contredire la conclusion ;

On vise ici les documents suivants :

- Courts séjours en Belgique invoqués par le requérant dans la demande de regroupement familial; • Preuve que le fils du requérant vit au Panama ;
- Preuve que les deux filles du requérant vivent en Belgique ;
- Preuve que le coût d'une location à Lima est de 903 \$;

Pour toutes les raisons évoquées ci-dessus, le requérant estime que la décision de l'Office des étrangers n'est pas adéquatement motivée et qu'en ne tenant pas compte des éléments pertinents de la cause qui lui ont été soumis, l'Office des étrangers a commis une erreur manifeste d'appréciation quant à la situation du requérant ;

(...)

Enfin, le niveau d'exigence que l'on est en droit d'attendre de l'Office des étrangers doit s'apprécier d'autant plus rigoureusement que l'on touche à une matière fondamentale à savoir, au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres tel que visé par la directive 2004/38/CE ;

Rejeter la demande de regroupement familial du requérant sur base d'une motivation qui ne rencontre pas les exigences légales revient à entraver cette liberté qui constitue la base du traité sur l'UE ;

Dans son considérant n° 5) la directive rappelle à ce sujet que :

(...)

2. Violation de l'article 40 bis § 2, 4° de la loi du 15.12.1980

L'article 40bis § 2, 4° de la loi du 15.12.1980, stipule que « sont considérés comme membres de la famille du citoyen de l'Union : 4° les ascendants et les ascendants de son conjoint ou partenaire visé au ou 2 °, qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent »

Il est de jurisprudence constante quant à la notion d'être à charge que :

(...)

Il ressort de cette jurisprudence que la prise en charge peut être prouvée par toutes voies de droit et que l'étranger doit établir que :

- **Le soutien matériel lui était nécessaire aux fins de subvenir à ses besoins essentiels ;**
- **Ce soutien matériel destiné à subvenir aux besoins essentiels, doit avoir eu lieu dans le pays d'origine au moment de l'introduction de la demande de séjour**

Enfin, la même jurisprudence rappelle que l'étranger ne doit pas nécessairement être sans ressources mais que ses ressources peuvent être insuffisantes ; ce qui est le cas en l'espèce puisque sa pension de retraite ne lui permet pas de faire face à ses besoins essentiels et ne lui permet même pas de se loger à Lima:

(...)

Or, au vu de la motivation contenue dans la décision litigieuse, l'Office des étrangers pose comme principe qu'à partir du moment où le requérant perçoit une pension de retraite, sa demande doit être automatiquement rejetée et que si cette pension ne lui permet pas de rencontrer ses besoins essentiels, il n'a qu'à organiser son déménagement vers une région moins coûteuse ;

En d'autres termes et à en suivre la position défendue par l'Office des étrangers, l'ascendant devrait être sans la moindre ressources ;

Le dossier et les explications du requérant se conforment aux attentes de l'article 40bis § 2, 4° de la loi du 15.12.1980 ; en rejetant le dossier du requérant, en omettant de mentionner certaines pièces qu'il a produites et informations qu'il a données, en ajoutant une condition à la loi, l'Office des étrangers a violé le prescrit dudit article.

3. Violation de l'article 42 alinéa 1er de la loi du 15.12.1980

L'Office des étrangers n'a pas respecté le délai de six mois tels que visé à l'article 42 alinéa 1er de la loi du 15.12.1980, puisque l'annexe 19ter date du 09.11.2021 et la décision a été notifiée par pli recommandé, réceptionné par le requérant le 10.05.2022 suite au passage du facteur - soit un délai de 6 mois et deux jours⁴ (ce qui peut être vérifié auprès des services postaux)

En effet, ledit article stipule que :

(...)

Or, entre le 09.11.2021 et le 10.05.2022, il y a exactement 6 mois et deux jours qui se sont écoulés ; en d'autres termes, la décision aurait dû être prise au maximum le 08.05.2022;

En vertu de la loi, l'Office des étrangers est donc tenu d'accorder le titre de séjour au requérant et la décision peut être annulée sur cette unique base ;

4. Violation des articles 8 et 3 de la CEDH

En ne permettant pas au requérant de rejoindre sa fille, ressortissante européenne, en Belgique, force est de constater que l'Office des étrangers ne respecte pas le prescrit de l'article 8 de la CEDH qui garantit le droit au respect de la vie privée et familiale ;

En ne tenant pas compte de l'état de santé du requérant et de son âge, en estimant qu'il n'a pas le droit de rester sur notre territoire aux côtés de sa famille et en soutenant qu'il n'a qu'à se loger dans une région du Pérou moins onéreuse, l'Office des étrangers viole le prescrit de l'article 3 CEDH qui interdit la torture et les traitements dégradants et inhumains ;

Or contraindre un homme de 73 ans, avec de faibles ressources financières, isolé et à moitié aveugle à retourner au Pérou, constitue bien un traitement dégradant et inhumain ;

Rappelons enfin et cela était invoqué dans la demande de regroupement familial que « L'ophtalmologue craint, qu'à terme, il perde également la vue de l'oeil gauche et qu'il devienne totalement aveugle ;

Le requérant n'est donc plus en mesure d'effectuer seul les tâches du quotidien (courses, déplacements à l'extérieur, etc....) ; cette condition médicale entraîne également des conséquences sur son équilibre (risque de chute) ; »

Il s'agit de raison d'humanité dont il faut également tenir compte dans une appréciation globale de la situation du requérant ».

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“(…)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(…)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (…)”.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven moet verzoeker aantonen dat hij in het land van herkomst of origine ten laste was van zijn Finse dochter. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft besloten dat verzoeker op grond van de documenten die hij overmaakte, niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was en dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten

laste was van de referentiepersoon. Zodoende blijkt niet afdoende dat er in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat er bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing, onvoldoende rekening werd gehouden met de geldstortingen in 2016, 2017 en 2019 van de referentiepersoon en haar echtgenoot aan verzoeker. Hieruit kan er volgens verzoeker duidelijk worden afgeleid dat hij van 2016 tot zijn aankomst in België, ten laste was van zijn dochter. Omtrent deze stukken wordt er in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Er worden wel vele geldovermakingen voorgelegd vanwege referentiepersoon aan betrokkene, maar die dateren voornamelijk van in 2016-2017. Er wordt niets voorgelegd van geldovermakingen in 2018. Vervolgens worden er slechts drie beperkte geldovermakingen voorgelegd in 2019. De volgende geldovermaking van 779 euro is op 25 november, net voor betrokkenes reis naar België. Wegens het ontbreken van regelmatige geldoverschrijvingen in 2018 en 2019 kan niet worden aangenomen dat deze geldsom van 779 euro diende voor meneer om in zijn levensonderhoud te voorzien, maar eerder om zijn reis naar België te bekostigen. Door het feit dat er geen geld werd overgemaakt in 2018 en amper in 2019, in combinatie met de bewijzen dat betrokkene zelf wel degelijk een pensioen ontvangt, kan er niet toe besloten worden dat betrokkene effectief afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien”.

Uit het bovenstaande blijkt dat verweerder uitdrukkelijk rekening hield met de voormelde stukken. Bovendien wijst de Raad erop dat de voormelde geldstortingen reeds door verweerder werden beoordeeld in het kader van verzoekers aanvraag om gezinshereniging van 4 maart 2021. In de bijlage 20 van 19 augustus 2021 wordt er gemotiveerd dat gelet op het feit dat er geen bewijs van regelmatige geldstortingen wordt neergelegd voor de jaren 2018 en 2019 en aangezien verzoeker zelf een pensioen ontvangt, er niet besloten kan worden dat verzoeker effectief afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing, waardoor deze definitief is. Verzoeker laat na te verduidelijken waarom er in het kader van zijn onderhavige aanvraag in andersluidende zin geoordeeld diende te worden.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij in 2017 en 2018 naar België reisde met een visum kort verblijf. In 2018 zou zijn dochter naar aanleiding van zijn verblijf op het grondgebied een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) ondertekend hebben. Dit stuk wordt thans voor het eerst voorgelegd, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker aanvoert dat de verbintenis tot tenlasteneming zich in het administratief dossier bevindt, merkt de Raad op dat het verzoeker toekomt om in het kader van een aanvraag gezinshereniging om de nodige bewijsstukken neer te leggen. Het feit dat dit stuk al dan niet vervat zit in het administratief dossier, ontslaat verzoeker niet van de verplichting om alle elementen aan te brengen die zijn aanvraag kunnen rechtvaardigen zodat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volle kennis van zaken een beslissing te nemen.

Verzoeker voert aan dat hij tijdens zijn kort verblijf in België cash geld ontvangen zou hebben van zijn dochter. Opnieuw dient er te worden opgemerkt dat verzoeker dit element thans pas voor het eerst aanvoert en daarenboven geen bewijsstukken neerlegt ter ondersteuning van zijn betoog.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten om de elementen die eigen zijn aan de zaak als een geheel te beoordelen, blijkt uit het bovenstaande dat verweerder wel degelijk alle elementen beoordeelde die verzoeker neerlegde ter beoordeling. Er blijkt niet dat verweerder beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is, minstens wordt dit niet aannemelijk gemaakt door verzoeker.

2.3. In een volgend middelonderdeel wijst verzoeker erop dat hij kampt met medische problemen en dat hij dit element tevens uiteenzette in zijn aanvraag. Verzoeker voert aan dat zijn drie meerderjarige kinderen buiten Peru wonen en dat hij dus in zijn land van herkomst niet bij hen terecht kan voor zijn dagelijkse zorgen. Hij betoogt tevens dat hij gescheiden is en niet op zijn ex-echtgenote kan rekenen voor financiële en materiële hulp. Ter ondersteuning van zijn betoog legde verzoeker een getuigenverklaring neer van zijn nicht. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat dit stuk een verklaring is op eer en derhalve niet in rekening gebracht kan worden. Uit zijn betoog blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling, doch geeft verzoeker hiermee louter zijn mening weer.

Verzoeker laat na te verduidelijk waarom het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat een verklaring op eer van verzoekers niet in het onderhavig geval geen draagkrachtig bewijsstuk is.

Wat betreft het medisch attest van 22 februari 2022 dat verzoeker neerlegde, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat dit stuk niet aantoonde dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Uit dit stuk kan volgens verweerder enkel worden afgeleid dat verzoeker nood heeft aan familiale ondersteuning. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat verweerder dit stuk te letterlijk interpreteerde, terwijl het medisch attest volgens verzoeker beoordeeld moet worden in het licht van de andere stukken die tevens werden neergelegd. Zoals hoger reeds opgemerkt, komt het de verzoeker toe om in het kader van een aanvraag gezinshereniging aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn dochter. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen ziet de Raad niet in op welke manier het voormeld medisch attest een dergelijke afhankelijkheid aantoonde. Waar verzoeker betoogt dat dit stuk beoordeeld dient te worden samen met de andere neergelegde stukken, verduidelijkt verzoeker niet op welke manier de andere neergelegde stukken een ander licht werpen op het medisch attest. Daarenboven motiveert verweerder uitdrukkelijk dat uit het geheel van beschikbare stukken niet blijkt dat verzoeker afhankelijk was van de referentiepersoon in zijn land van herkomst. Uit deze bewoording blijkt duidelijk dat de neergelegde stukken als een geheel werden beoordeeld, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, indien verzoeker van mening is dat de nodige medische zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zijn in Peru, het hem vrij staat om een aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

2.4. Waar verzoeker in zijn aanvraag aanvoerde dat hij een relatief laag pensioen ontvangt en dat het leven in Lima duurder is dan in de rest van Peru, oordeelt verweerder hierover dat het verzoeker vrijstaat om te verhuizen naar een minder dure regio buiten Lima. Verzoeker voert aan dat dit een subjectieve motivering is. Bovendien betoogt verzoeker dat verweerder met deze motivering een voorwaarde toevoegt aan artikel 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling niet aangeeft dat betrokkene zich in een minder dure regio zou verplaatsen om zo zijn levenskosten te drukken.

Daargelaten of er van verzoeker verwacht kan worden dat hij zich verplaatst binnen Peru, dient de Raad te herhalen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn aankomst in België ten laste was van de referentiepersoon. Met het bovenstaande betoog weerlegt verzoeker deze vaststelling niet en kan verzoekers grief dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing. Wat betreft het bedrag van verzoekers pensioen kan dezelfde vaststelling gemaakt worden.

2.5. Wat betreft de stukken van 22 juni 2020 en 23 september 2021 waaruit blijkt dat verzoeker geen inschrijving of onroerend goed heeft op de datum van afgifte van deze attesten, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze stukken opgesteld werden toen verzoeker reeds in België verbleef. Verweerder oordeelt dat deze stukken daarom verzoekers onvermogen in zijn land van herkomst niet kunnen aantonen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en dat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet aldus vrij is. Verzoeker ontkent echter niet dat voormelde stukken betrekking hebben op een periode waarin hij niet langer woonachtig was in Peru. De Raad ziet dan ook niet in waarom het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat deze attesten verzoekers onvermogen in zijn land van herkomst niet kunnen aantonen.

2.6. In een volgend middelonderdeel voert aan verzoeker dat hij op grond van artikel 42 van de vreemdelingenwet in het bezit moet worden gesteld van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, nu de termijn van zes maanden binnen dewelke de overheid een beslissing moet nemen, werd overschreden.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.”

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vormen de omzetting van artikel 10, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat stelt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‚verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest “Diallo” van 27 juni 2018 (C-246/17) de strekking van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn als volgt verduidelijkt:

“dat artikel 10, eerste lid van de burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht. Op dit punt dient het betoog van de verzoekende partij dus te worden bijgetreden. Het Hof stelt daarnaast evenwel dat de burgerschapsrichtlijn zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. Het Hof stelt dat een stelsel waarbij er automatisch een verblijfsrecht wordt afgegeven omwille van een overschrijding van de vastgestelde termijn “haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor” (§ 55).

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet dient te worden gelezen conform de interpretatie die door het Hof van Justitie werd gegeven aan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad stelt in dit verband vast dat artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat een beslissing moet worden genomen binnen een termijn van zes maanden. Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet gaat dan ook niet verder dan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn zoals geïnterpreteerd in het arrest “Diallo” van het Hof van Justitie.

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet, richtlijnconform geïnterpreteerd, laat bijgevolg evenmin toe dat de overschrijding van de daarin bepaalde termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden werd voldaan.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit bevat de verdere uitvoeringsmaatregelen en modaliteiten met betrekking tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Waar artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat “als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, (...) de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model van bijlage 9 af(geeft)”, laat het toe dat een verblijfskaart automatisch wordt afgegeven bij overschrijding van de beslissingstermijn van zes maanden, zonder dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht werden nagegaan. Artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit is aldus in strijd artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en het arrest “Diallo”, en moet derhalve overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, buiten toepassing worden gelaten.

2.7. In een vierde en laatste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoekers dochter op het grondgebied. De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochter wordt echter betwist. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied, dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde privéleven en gezinsleven precair was. Artikel 8 van het EVRM houdt niet in dat verzoeker zich naar eigen inzicht op het grondgebied zou mogen vestigen, zonder aan de verblijfsreglementering te voldoen, louter omwille van het feit dat hij hier familie heeft. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake is van hinderpalen die een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de weg staan en die tot een positieve verplichting zou leiden in hoofde van de Belgische Staat.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker voert aan dat hij blind is aan één oog en dat hij vreest om op termijn volledig blind te worden. Omwille van zijn medische problematiek zou verzoeker niet langer instaat zijn om dagelijkse taken uit te oefenen. Verzoeker betoogt dat hij weinig financiële middelen heeft en geïsoleerd leeft in Peru. De Raad dient echter op te merken dat verzoeker nalaat om te verduidelijken waarom hij in Peru niet de nodige medische zorgen kan verkrijgen. Op basis van verzoekers betoog kan niet worden vastgesteld dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT